

N I N E
E L M S

BİR
KATE MARSHALL
ROMANI

ROBERT
BRYNDZA

Çeviren
Aslı Dağlı

SONBAHAR

1995

1

Polis Memuru Kate Marshall telefonu çaldığında trenle evine dönüyordu. Uzun, kışlık kabanının katlarını el yordamıyla bir süre aradıktan sonra telefonunu kabanının iç cebinde buldu. Tuğlayı andıran devasa cihazı cebinden çıkardı, antenini açtı ve çalan telefona yanıt verdi. Arayan patronu Başmüfettiş Peter Conway'di.

"Efendim. Merhaba."

"Nihayet. Sonunda telefonu açtı!" diye çıkıştı adam girizgâha lüzum görmeden. "Seni arayıp duruyorum. Eğer yanıt vermeyeceksen o yeni, mendebur cep telefonlarından birine sahip olmanın ne anlamı var ki?"

"Özür dilerim, Travis Jones'un karar duruşması için bütün gün mahkemedydim. Üç yıla mahkûm oldu, gerçi ben çok daha fazlasını..."

"Bir köpek bakıcısı Crystal Palace Park'na atılmış bir genç kız cesedi buldu," diyerek sözünü kesti Kate'in. "Çıplak. Vücudunda ısırık izleri var, kafasına naylon poşet geçirilmiş."

"Nine Elms Yamyamı..."

"Baldıran Operasyonu. Bu isimden hoşlanmadığımı biliyor-sun."

Kate bu ismin çoktan halkın diline takıldığını ve sonsuza dek lügatlarına yerleştiğini söylemek istedi ama Peter Conway laklak etmeyi hoş karşılayan bir patron değildi. Medya bu lakabı iki yıl önce, on yedi yaşındaki Shelley Norris'in cesedi Londra'nın güneybatısındaki Thames Nehri'ne yakın Nine Elms bölgesinde, bir araba mezarlığında bulunduğunda takmıştı. Teknik olarak

katil, kurbanlarını sadece ısıırıyordu ama medya bunun iyi bir seri katil lakabının önüne geçmesine izin vermemiştir. Son iki yıl içinde, akşamın erken saatlerinde, okuldan eve dönmekte olan iki genç kız daha kaçırılmıştı. Sırta kadem basmalarından günler sonra, cesetleri Londra'nın farklı bölgelerindeki parklarda ortaya çıkmıştı. Hiçbir şey gazete satışlarını firari bir yamyam kadar artıramazdı.

"Kate. Neredesin?"

Tren penceresinin ötesi karanlıktı. Kate başını kaldırıp vagondaki elektronik gösteregeye baktı.

"DLR'deyim*. Eve varmak üzereyim, efendim."

"Seni istasyonun önündeki her zamanki yerimizden alırım." Yanıt beklemeden telefonu kapattı.

Yirmi dakika sonra Kate peş peşe sıralanmış arabaların milim milim ilerlediği işlek güney çevreyoluyla istasyonun altgeçidi arasındaki daracık bir kaldırımda bekliyordu. İstasyonun bulunduğu muhitin büyük kısmı inşaat hâlindeydi ve Kate'in küçük dairesine dönüş yolu onu boş şantiyelerle dolu uzun bir yoldan geçiriyordu. Burası karanlık çöktükten sonra oyalanmak isteyeceğiniz türden bir yer değildi. Trenden birlikte indiği yolcular karşıdan karşıya geçmiş, karanlık sokaklara dağılmışlardı. Kate omzunun üstünden gölgelerin istila ettiği rutubetli, tenha altgeçide baktı ve topuklarının üstünde kıpırdandı; akşam yemeği için aldığı öteberiyi doldurduğu küçük poşet ayaklarının arasında duruyordu.

Ensesine bir damla su düştü, sonra bir tane daha ve ardından yağmur yağmaya başladı. Kate kabanının yakasını dikleştirdi ve sırtını kamburlaştırarak sıkışık trafikteki parlak farlara yaklaştı.

Kate, Baldıran Operasyonu'na on altı ay önce, Nine Elms Yamyamı'nın kurban sayısı hâlâ üçken atanmıştı. Böylesine yüksek profilli bir davaya katılmak onun için büyük bir başarıydı çünkü böylelikle sivil dedektiflik rütbesine terfi etmişti.

Üçüncü kurbanın cesedinin, yani on yedi yaşındaki Carla

* Docklands Hafif Demiryolu. -çn

Martin isimli kızın bulunmasının üstünden geçen sekiz ayda vakada hiçbir ilerleme kaydedilememiştir. Hâliyle Baldıran Operasyonu'nda küçülmeye gidilmiş ve Kate diğer birkaç çaylakla birlikte, gerisin geri uyuşturucuyla mücadele birimine atanmıştır.

Kate yağmurda gözlerini kısıp uzun araba kuyruğuna baktı. Yolun aşağısındaki keskin bir virajdan dönen arabaların farları gözünü alıyordu ama görünürde polis sireni yoktu. Saatini kontrol etti ve gerileyerek o göz kamaştırıcı parıltıdan uzaklaştı.

Peter'ı iki aydır görmemiştir. Uyuşturucuyla mücadele birimine atanmasından kısa süre önce onunla yatmıştı. Peter ekibiyle nadiren sosyalleşirdi fakat iş çıkışında birkaç tek yuvarladıkları, eşine az rastlanır bir gece, her nasıl olduysa sohbeta dalmışlardı ve Kate onunla vakit geçirmeyi de zekâsını da tahrik edici bulmuştu. O gece ekibin geri kalanı evlerine döndükten sonra barda geç saate kadar kalmışlardı ve gecenin sonunda kendilerini Kate'in dairesinde bulmuşlardı. Ertesi gece Peter onu kendi evine davet etmişti. Patronuyla hem de bir kere değil, iki kere takılması pişmanlıktan için için yanmasına sebep oluyordu. Bu, anlık bir çılgınlıktı. Daha doğrusu iki anlık. Ne var ki çok geçmeden akılları başlarına gelmişti. Kate'in güçlü bir ahlaki pusulası vardı. O, iyi bir polis memuruydu.

Seni istasyonun önündeki her zamanki yerimizden alırım.

Peter'ın telefonda böyle demesi Kate'in canını sıkıyordu. Peter işe giderken onu iki kere buradan almıştı, sonra da Kate'in aynı muhitte yaşayan arkadaşı Müfettiş Cameron Rose'u almışlardı. Cam'e de *her zamanki yerimiz* der miydi?

Soğuk uzun kabanının arkasından içine işlemeye başlıyordu. Yağmur sularıyla mahkemeye gitmek için giydiği "fiyakalı ayakkabılarının" tabanlarındaki deliklerden içeri girmişti. Kate yakasını düzeltti ve kabanına sokulup sarılarak dikkatini tekrar trafiğe verdi. Neredeyse bütün şoförler erkek, beyaz ve otuzlarının ortalarında ya da sonlarındaydı. Mükemmel bir seri katil demografisi.

Önünden, sürücüsünün suratı ön camdaki yağmur sularından ötürü çarpık çurpuk görünen kirli, beyaz bir panelvan geçti. Polis, Nine Elms Yamyamı'nın kurbanlarını kaçırmak için bir panelvan kullandığına inanıyordu. Kurbanlardan ikisinin üstünde 1994 Citroën Dispatch model beyaz bir panelvanınkiyle eşleşen döşeme iplikleri bulunmuştu. Ne var ki o marka ve modelden Londra ve çevresinde kayıtlı yüz binden fazla araç vardı. Kate, Baldıran Operasyonu'nda çalışmayı sürdüren memurların Citroën Dispatch sahiplerinden oluşan uzun listeye uğraşmaya devam edip etmediklerini merak etti. Peki ya yeni kurban kimdi? Gazetelerde kayıp bir şahısla ilgili hiçbir habere rastlamamıştı.

Yolun ilerisindeki trafik ışıklarının rengi kırmızıya döndü ve trafiğin içindeki küçük, mavi bir Ford birkaç metre ötede durdu. İçindeki adam şehirli bir tipti: Aşırı kilolu, ellilerinin ortasında, gözlüklü ve üstünde ince çizgili bir takım elbise olan bir adamdı. Kate'i gördü, kaşlarını imalı imalı kaldırdı ve selektör yaptı. Kate bakışlarını kaçırdı. Mavi Ford yolcu tarafının penceresi Kate'le hemen hemen aynı hizaya gelene dek, uzun araç kuyruğunda milim milim ilerleyerek aralarındaki mesafeyi kapattı. Cam yavaşça aşağı indi ve adam ona doğru eğildi.

"Selam. Üşümüşe benziyorsun. Seni ıstabilirim..." Eliyle yanındaki koltuğa pat pat vurdu ve ince, pütürlü dilini çıkardı. Kate donakaldı. Bir anda içini panik kapladı. Polis kimliği taşıdığını ve polis memuru olduğunu unuttu. Hepsi aklından uçup gitti ve korku Kate'in dizginlerini devraldı. "Haydi. Atla da seni biraz ısıtalım," dedi adam. Koltuğa sabırsızlıkla bir kere daha vurdu.

Kate gerileyerek kaldırımın kenarından uzaklaştı. Arkasındaki altgeçit karanlık ve ıssızdı. Kuyruktaki diğer araçların şoförleri de erkekti ve kozadan farksız arabalarında, her şeyden bihaber görünüyorlardı. İlerideki trafik lambaları hâlâ kırmızıydı. Yağmur arabaların tavanlarını tembelce dövüyordu. Adam biraz daha uzandı ve yolcu tarafının kapısı birkaç santim aralandı. Kate geriye doğru bir adım daha attı ama kendini kapana

kısılmış gibi hissediyordu. Adam arabasından inip onu altgeçide doğru iterse ne olacaktı? “Vaktimi boşa harcama. Ne kadar istiyorsun?” dedi adam. Gülümsemesi silinmişti ve Kate adamın pantolonunun önünün açık olduğunu görebiliyordu. İç çamaşırının rengi soluktu. Derken adam parmağını bel lastiğine takıp penisıyla kırılaşmakta olan kasık kıllarını gözler önüne serdi.

Kate hâlâ olduğu yere mihlanmış vaziyetteydi, tek isteği lambanın renginin dönmesiydi.

Aniden sessizliği delip geçen bir polis sireni duyuldu ve arabalarla altgeçidin kemeri yanıp sönen mavi ışıklarla aydınlandı. Adam telaşla toparlandı, pantolonunun fermuarını çekti ve arabasının kapısını kapattı. Sonra da merkezi kilit sistemini devreye soktu. Suratı yine kayıtsız bir ifadeye büründü. Kate elini çantasına daldırıp polis kimliğini çıkardı. Mavi Ford’un yanına gidip kimliğini yolcu tarafının camına yapıştırdı. Bunu daha önce yapmadığı için kendine kızıyordu.

Peter’in hiçbir işaret taşımayan polis arabası, tepesinde dönen mavi ışığıyla, iki tekeri çim banketin üstünde, araç kuyruğunun dışından süratle yaklaşıyordu. Trafik lambasının rengi yeşile döndü. Önündeki araba gazlayınca Peter onun yerine girdi. Ford’un içindeki adam gittikçe paniğe kapılıyor, saçıyla kravatını düzeltiyordu. Kate ona ters bir bakış attı, kimliğini gerisin geriye çantasına koydu ve Peter’in arabasının yolcu kapısına doğru ilerledi.

2

“Beklettiğim için özür dilerim. Fena trafik vardı,” dedi Peter canlı bir gülümsemeye. Yolcu koltuğunun üstünde duran bir yığın evrakı alıp kendi koltuğunun arkasına koydu. Otuzlarının sonlarında, yakışıklı, geniş omuzlu, gür, koyu, dalgalı saçlı, elmacikkemikleri çıkık, yumuşak bakışlı, kahverengi gözlü bir adamdı. Üzerinde özel dikim, pahalı, siyah bir takım elbise vardı.

“Sorun değil,” dedi Kate çantasıyla alışveriş torbasını ayak boşluğuna koyup kendini yolcu koltuğuna bırakırken kapıldığı rahatlamayla. Kapıyı kapatır kapatmaz Peter gazı kökleyip sirenleri çalıştırdı.

Yolcu tarafındaki güneşlik kapalıydı. Kate’in gözü aynadaki yansımalarına ilişince güneşliği açtı. Ne makyaj yapmış ne de kıskırtıcı kıyafetler giymişti ve oldu olası kendini biraz sade bulurdu. Narin bir tip değildi. Keskin yüz hatları vardı. Omuz hizasındaki saçlarını arkasından toplayıp pek düşünmeden uzun, kışlık kabanının ensesinden içeri tıktığından yüzü gözü meydan daydı. Suratındaki ayırt edici özelliklerden biri; gözlerin iki farklı renge sahip olduğu, nadir bir durum sayılan kısmi heterokrominin etkisiyle gözbebeklerinden taşan yanık turuncunun eşlik ettiği peygamberçiçeği mavisi gözleriydi. İkincisi ve geçici olanı ise birkaç gün önce tutuklanmaya direnen öfkeli bir sarhoşun yol açtığı, yeni yeni kabuk bağlamaya başlayan dudağındaki yarık. Sarhoşla boğuşurken hiç korkmadığı gibi adam ona vurduğunda da hiç utanmamıştı. Bu işin bir parçasıydı. Beş para etmez bir işadamlardan yumruk yedikten sonra neden utanacaktı ki? Pis, sarık, gri bir iç çamaşırını giyen de çükü fındık kadar olan da oydu.

“Mevzu neydi? Arkadaki arabayla?” diye sordu Peter.

“Ah, fren lambalarından biri yanmıyordu,” dedi Kate. Yalan söylemek daha kolaydı. Utandı. O adamı ve mavi Ford’unu zihninin gerilerine attı. “Bütün ekibi olay yerine çağırдың mı?” diye sordu Kate.

“Elbette,” dedi Peter ona göz ucuyla bakarak. “Seninle konuşuktan sonra Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Anthony Asher’dan bir telefon aldım. Bu cinayet Baldıran Operasyonu’yla ilgiliyse istememin yeterli olacağını söyledi. Neye ihtiyacım varsa hepsi emrime amade olacaktı.”

Süratle daldığı kavşağı dördüncü viteste döndü ve Crystal Palace Parkı çıkışına girdi. Peter Conway kariyer basamaklarını tırmanmayı hedefleyen bir polisti ve bu vakayı çözenin onu komiserliğe, hatta başkomiserliğe terfi ettireceğinden Kate’in hiç şüphesi yoktu. Peter, Metropolitan Polis Teşkilatı tarihinde başmüfettişliğe terfi eden en genç polis memuruydu.

Camlar buğulanmaya başlayınca Peter kaloriferi açtı. Arabanın ön camındaki, yay şeklindeki buğu önce dalgalandı, sonra geri çekildi. Kate bir dizi sıra evin arasından Londra’nın silüetinin aydınlandığını gördü. Milyonlarca insanın evlerini ve işyerlerini temsil eden milyonlarca ışık, gökyüzünün siyah kumaşında milyonlarca iğne deliği vardı. Kate hangi ışığın Nine Elms Yamyamı’na ait olduğunu merak etti. *Ya onu hiç bulamazsak?* diye düşündü. *Polis Karındaşen Jack’i hiç bulamadı ve o zamanların Londra’sı şimdikine kıyasla avuç içi kadardı.*

“Beyaz panelvan veri tabanından başka ipucuna ulaşabildiniz mi?” diye sordu.

“Altı adamı daha sorgulanmak üzere karakola getirdik ama DNA’ları bizim herifinkiyle eşleşmedi.”

“Kurbanların üstünde DNA’sını bırakma mevzusu. Bu dikkatsizlikle ya da kontrolsüzlükle açıklanabilecek bir mesele değil. Âdeta bölgesini işaretliyor. Tıpkı bir köpek gibi.”

“Onu yakalamamızı istediğini mi düşünüyorsun?”

“Evet... Hayır... Olabilir.”

“Yenilmezmiş gibi davranıyor.”

“Yenilmez olduğunu *düşünüyor*. Fakat bir noktada tökezleyecek. Hep tökezlerler,” dedi Kate.

Crystal Palace Parkı'nın kuzey girişinden döndüler. Orada bekleyen polis aracının yanı başındaki memur geçmeleri için onlara el etti. Normalde yayaların kullandığı, çakıltaşlı, uzun, düz bir yol boyunca arabayla ilerlediler. Yolun iki yanına o mevsimde yaprak döken, devasa meşe ağaçları sıralanmıştı ve ıslak bir şap sesiyle ön cama düşen yapraklar sileceklerin çalışmasına mâni oluyordu. Epeyce uzaklarda, Crystal Palace radyo vericisi tıpkı uzun, ince bir Eyfel Kulesi gibi ağaçların arasından gökyüzüne uzanıyordu. Derken yol aşağı doğru kıvrıldı ve sırtını ağaçlık bir araziye yaslamış uzun, çimenlik bir düzlüğün yanındaki küçük otoparkta son buldu. Koca düzlük uzun bir polis şeridi tarafından çevrelenmişti. Çimenliğin orta yerine kurulmuş, karanlığın içinde parlayan beyaz adli tıp çadırının etrafında daha küçük ikinci bir şerit vardı. İkinci polis şeridinin yanında patoloji uzmanının panelvanı, dört ekip otosu ve beyaz renkli, büyük polis destek aracı duruyordu.

Asfaltın çimenlikle buluştuğu noktadaki ilk polis şeridi rüzgârda çırpınıyordu. Onları üniformalı iki polis memuru karşıladı: Göbeği kemerinin üstünden sarkan, orta yaşlı bir adamla hâlâ ergen gibi görünen, uzun boylu, zayıf, genç bir adam. Kate ve Peter kimliklerini yaşlıca olanına gösterdiler. Adamın gözleri düşük, gözkapakları ise sarkıktı, öyle ki bir Peter'ın kimliğine bir kendisinininkine bakarkenki hâli Kate'e bukaemunları anımsattı. Adam kimliklerini iade etti ve polis şeridini kaldırmaya davranıyordu ama parlayan çadır gözüne ilişince duraksadı.

“Bunca yıllık meslek hayatımda hiç böyle bir şey görmedim,” dedi.

“Olay yerine ilk intikal eden sen miydin?” diye sordu adamın şeridi kaldırması için sabırsızlanan ama şahsen yapmaya da niyeti olmayan Peter.

“Evet. Polis Memuru Stanley Gresham, efendim. Bu da Po-

lis Memuru Will Stokes," dedi genç memura başıyla işaret ederek. Ne var ki oğlan aniden yüzünü buruşturdu, onlara arkasını döndü ve polis şeridinin üstünden diğer tarafa kustu. "İşteki ilk günü," diye ekledi Stanley başını iki yana sallayarak. Kate ona acıma yüklü bir bakış atarken ağzından ince ince salyalar akan oğlan tekrardan öğürüp kustu. Peter'ın iç cebinden temiz, beyaz bir mendil çıkardığını gören Kate amirinin onu genç memura uzatacağını sandı ama Peter mendili ağzıyla burnuna bastırdı.

"Olay yerinin derhal giriş çıkışa kapatılmasını istiyorum. Kimseye tek kelime edilmeyecek," dedi Peter.

"Emredersiniz, efendim."

Peter, polis şeridine işaret ederek parmaklarını kıpırdattı. Stanley şeridi kaldırdı ve başlarını eğerek altından geçtiler. Çimenlik, Dedektif Cameron Rose ile Müfettiş Marsha Lewis'in beklemekte olduğu ikinci polis şeridine dek çimenlik bayır aşığı meylediyordu. Cameron tıpkı Kate gibi yirmilerinin ortasındaydı. Tıknaз yapılı, ellilerinde bir kadın olan Marsha ise en yaşlılarıydı. Üstünde şık, siyah bir takım elbise ve uzun, siyah bir kaban vardı. Gümüşü saçları kısa kesilmişti ve sigara tiryakilerine has hırıltılı bir sesi vardı.

"Efendim," dediler bir ağızdan.

"Neler oluyor, Marsha?" diye sordu Peter.

"Parkın tüm giriş çıkışları kapatıldı ve ayrıntılı taramayla sokak soruşturması için yerel polisi otobüsle buraya getirtiyorum. Adli patoloji uzmanı geleli epey oluyor ve şu anda bizimle konuşmaya hazır," dedi Marsha.

Hepsinden daha uzun olan Cameron sıırım gibi bir tipti. Ne var ki üstünü değiştirmeye fırsatı olmamıştı ve kot pantolonu, spor ayakkabıları ve kışlık yeşil montu içinde dedektiften ziyade tekinsiz bir ergene benziyordu. Kate olay mahalline çağırıldığı telefonu aldığı anda ne yapmakta olduğunu kısacık bir anlığına merak etti. Buraya Marsha'yla geldiğini varsaymıştı.

"Adli patoloji uzmanımız kim?" diye sordu Peter.

"Leodora Graves," dedi Marsha.

Işıkların neredeyse göz acıtacak kadar parlak olduğu beyaz çadırın içi sıcaktı. Ufak tefek, koyu tenli, yeşil gözlü, delici bakışlı bir kadın olan Adli Patoloji Uzmanı Leodora Graves iki asistanıyla birlikte çalışmaktaydı. Çimenlerin ortasındaki çamurlu bir çukurda çıplak, genç bir kadın yüzükoyun yatıyordu. Kafasına şeffaf, naylon bir poşet geçirilmiş, sonra da sıkıca boynuna bağlanmıştı. Toz toprak ve kan içindeki solgun teni sayısız kesik ve çizikle yol yol olmuştu. Uyluklarının ve kalçalarının arkalarında çok sayıda derin ısırık izi göze çarpıyordu.

Kate cesedin yanında durdu. Kalın, beyaz olay yeri tulumunun kapüşonuyla maskesinin altında çoktan kan ter içinde kalmıştı. Yeni başlayan yağmur çadırın gergin derisini dövüyor, Leodora'yı sesini yükseltmeye zorluyordu.

“Kurbana sağ tarafının üstünde yatacak şekilde poz verdirilmiş. Sağ kolu başının altına koyulurken sol kolu uzanır vaziyette dümdüz yerleştirilmiş. Bel çukurunda, kalçalarında ve uyluklarında altı ısırık var.” Kızın etinin hepten kalkıp omuriliğini gözler önüne serdiği en derin ısırığa işaret etti. Kurbanın başını oynatıp nazikçe kaldırdı; boynuna sımsıkı dolanmış ince halat artık iyiden iyiye şişmiş olan etine gömülmüştü. “Bu düğümü tanırsınız.”

“Ceviz bağı,” dedi ilk defa konuşan Cameron. Sesi ne denli sarsıldığını ele veriyordu. Olay yeri tulumlarının maskeleri ekip arkadaşlarının yüzlerini örtse de Kate gözlerindeki dehşet yüklü bakışları okuyabiliyordu.

“Evet,” dedi Leodora düğümü eldivenli eline alarak. Bunu sıradışı yapan şey makineyle bir benzerinin yapılması neredeyse imkânsız olan minicik bir yün yumağı misali, birbiriyle kesişen dönüşler dizisiydi.

“Bu o. Nine Elms Yamyamı,” dedi Kate. Bu sözcükler dilini tutmasına fırsat vermeden dudaklarından dökülürmüştü.

“Kesin bir sonuca varabilmek için otopsiyi tamamlamam

gerek ama... evet," dedi Leodora. Yağmur şiddetlenmiş, çadırın tavanındaki patırtısını iyiden iyiye artırmıştı. Kadın genç kızın kafasını nazikçe kolunun üstündeki eski yerine koydu. "Tecavüze uğradığına işaret eden bazı deliller var. İlk incelemede çeşitli vücut sıvıları bulduk. Ayrıca işkenceye maruz kalmış, keskin bir nesneyle kesilmiş ve yakılmış. Kollarındaki ve uyluklarının dışındaki yanık izlerini görebilirsiniz. Bir araba çakmağıyla yapılmışa benziyorlar."

"Ya da Citroën Dispatch marka, beyaz bir panelvanın çakmağıyla," dedi Kate. Leodora ona ters bir bakış attı. Düzeltilmekten hoşlanmazdı.

"Ölüm nedeni?" diye sordu Peter.

"Otopsi yapmadan kesin konuşmam mümkün değil ama gayriresmi olarak, naylon poşetle boğulma olduğunu söyleyebilirim. Yüzünde ve boynunda peteşiyal kanama belirtileri var."

"Teşekkür ederim, Leodora. Otopsi sonuçlarını dört gözle bekliyorum. Umarım bu zavallı genç kadının kimliğini en kısa zamanda teşhis edebiliriz."

Leodora üstüne siyah, gıcır gıcır bir ceset torbası koydukları portatif bir sedyeyle tam o anda çadıra giren asistanlarına başıyla işaret etti. Sedyeyi cesedin yanına yerleştirip genç kadını nazikçe çevirerek sedyenin üstüne aldılar. Çıplak vücudunun ön tarafı dairesel yanıklarla ve çiziklerle damgalanmıştı. Naylonun altındaki suratı grotesk ve çarpılmış olduğundan neye benzediğini kestirmek imkânsızdı. Ölümün camsılaştırdığı, bomboş bakan, iri, açık mavi gözleri vardı. Gözlerindeki bakış Kate'in tüylerinin ürpermesine sebep oldu. Sanki aklından geçen son düşünce gözlerinde donakalmış gibi umuttan yoksundu. Öleceğini anlamıştı.

3

Uzun bir günün ardından genç kadının yara bere içindeki cesedini görmek Kate'i huzursuz etmiş ve tüketmişti ama bu ölçekte bir soruşturma hızlı ilerlemeliydi. Adli tıp çadırından çıkar çıkmaz parkın batı yakasındaki pahalı, müstakil evlerin yan yana sıralandığı uzun bir cadde olan Thicket Yolu'ndaki sokak soruşturmasının başına verildi.

Ekibinde sekiz polis memuru olmasına rağmen sokaktaki işlerini bitirmeleri neredeyse beş saat sürdü ve yağmur hiç dinmedi. Bir numaralı soruları –1994 Citroën Dispatch model beyaz bir panelvan ve/veya şüpheli tavırlar sergileyen herhangi biri gözünüze çarptı mı?– Thicket Yolu sakinlerini hem korkuttu hem de meraklarını uyandırdı. Beyaz panelvana dair yürütülen arama sırasında çokça yer bulmuştu ama polisin vakanın ayrıntıları hakkında açıklamada bulunmasına izin verilmiyordu. Buna rağmen Kate'in konuştuğu insanların çoğu Nine Elms Yamyamı'nı soruşturduğunu anladı. Dahası hepsinin kendilerine ait fikirleri, soruları ve şüpheleri vardı. Tüm bunlar daha sonra izini sürmek zorunda kalacakları sayısız ihtimal doğuruyordu.

Gece yarısından hemen sonra Kate ve ekibi karakoldaki buluşma noktasına çağırıldı. Genç kadının cesedi otopsinin yapılabilmesi için morga nakledilmişti ve Crystal Palace Parkı'nda yürütülen ayrıntılı arama, görüş mesafesinin epeyce düşmesi ve sağanak yağış nedeniyle sekteye uğramıştı. Hâl böyle olunca aramaya o gecelik ara vermeleri ve ertesi sabah kaldıkları yerden devam etmeleri söylenmişti.

Kate'in birlikte çalıştığı polis memuru Kuzey Londra'ya dön-

mek için otobüse binerek Kate'i otoparkta tek başına bıraktı. Tam bir taksi çağıracaktı ki otoparkın karşı köşesindeki aracın üstündeki ışıklar yanıp söndü ve Peter'ın kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" diye sordu. O da tepeden tırnağa sırlıklam ve yorgundu. Kate elinde bir fincan kahveyle destek araçlarından birinde oturup beklemek yerine kolları sıvayıp işin bir ucundan tuttuğu için onu takdir etti. Otoparkta etrafına bakındı. Geride üç devriye aracı kalmıştı ama bunların kısa çöpü çektikleri için sabaha kadar parkta nöbet tutacak memurlara ait olduğunu varsaydı.

Peter, Kate'in bocaladığını gördü.

"Sorun olmaz. Hem alışveriş poşetini arabamda bıraktın," dedi. Kate'i eve bırakma konusundaki hevesizliği onu bu teklifi kabul etmeye daha istekli hâle getirdi.

"Teşekkür ederim. Harika olur," dedi Kate. Sıcak bir duş aldıktan sonra tereyağlı ballı bir tost ve bir fincan çayın ardından sıcak yatağına kıvrılmak için inanılmaz bir arzu duydu. Peter arabasının bagajını açtı ve çamaşır çantasından bir yığın havlu çıkardı.

"Sağ ol," dedi Kate havlulardan birini alırken. Havluyu omuzlarına atıp ıslak atkuyruğunu sıktı. Ardından yolcu tarafının kapısını açtı ve alışveriş torbasının yerde öylece durduğunu gördü. Peter önce şoför tarafının kapısını, sonra da torpido gözünü açtı. Bir süre arayıp taradıktan sonra arabanın kullanım kılavuzuyla bir avuç anahtarın ardından bir paket ıslak mendil çıkardı. Ellerini çabucak temizleyip kirli mendilleri arabanın altına atıverdi.

"Ayrıntılı aramadan bir şey çıktı mı?" diye sordu Kate.

"Biraz iplik, sigara izmaritleri, bir ayakkabı teki ama burası bir park. Kimbilir kime aitlerdir."

Peter yolcu koltuğuna bir havlu serdi, ardından arabanın konsolundan bir termos alıp Kate'in eline tutuşturdu ve şoför koltuğuna başka bir havlu sermeye koyuldu. Kate onu gülümse-

yerek izledi. Uyduruk koltuk kılıflarının düzgün olduğundan ve yerlerinden oynamayacağından emin olmak için tam bir kampçı tavrıyla havluları çekiştirip kenarlarını oraya buraya sıkıştırırken son derece evcimen görünüyordu.

“Sanırım bir araba koltuğuna hastane yatağı kenarı yapmaya çalışan gördüğüm ilk insansın,” dedi.

“Donumuza kadar ıslağız ve bu yeni bir araba. Onu almak için nelere katlandığımı tahmin bile edemezsin,” dedi Peter kaşlarını çatarak.

O akşam ilk defa herhangi bir duygu sergiliyordu. Kirli araba koltukları onu gerçekten kaygılandırıyor olmalıydı. Kate bunun polis teşkilatında uzun süre kalmaktan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Zihnini korkunç hadiselerle kapatıyor ve küçük şeylere kafayı takıyordunuz.

Deptford’a dönüş yolunda sessizdiler. Kate camdan dışarıyı izledi. Genç kızın görüntüsünü zihninden silip atmaya çalışmakla zihnine kazımaya çalışmak arasında gelip gidiyordu. Yüzünü unutmamak, tüm ayrıntıları dosyalamak için.

Kate; Deptford Caddesi’nin az ilerisindeki uzun, alçak bir dükkân sırasının arkasında, giriş katındaki bir dairede yaşıyordu. Sokak kapısına çukurlarla dolu bir otoparktan ulaşıyordu ve Peter’in arabası kâh zıplayıp kâh sarsılarak su dolu çukurları aştı. Bir Çin restoranının sarkık tentesinin altında, boş meşrubat şişeleriyle dolu kasaların istiflendiği servis girişinin yanındaki sokak kapısının önünde durdular. Peter’in arabasının farları Kate’in oturduğu binanın soluk renkli arka cephesinden yansyarak arabanın içini aydınlattı.

“Bıraktığın için teşekkürler,” dedi Kate. Ardından kapıyı açtı ve karşısına çıkan büyük su birikintisine girmemek için ileri doğru genişçe bir adım attı. Peter uzanıp alışveriş poşetini eline tutuşturdu.

“Bunu unutma. Bir de yarın sabah onda karakolda ol.”

“O hâlde sabah görüşürüz.”

Kate poşeti alıp arabanın kapısını kapattı. Peter’in arabasının

farları otoparkı aydınlatırken Kate ceplerini karıştırarak anahtarını buldu ve sokak kapısını açtı. O anda ortalık karardı. Arkasına dönüp Peter'ın arabasının stop lambalarının gözden kaybolmasını izledi. Patronuyla yatarak aptalca bir hata yapmıştı ama genç kadının cesedini gördükten ve sokaklarda elini kolunu sallayarak gezen bir katil olduğunu anımsadıktan sonra yaptığı gözüne deve de kulakmış gibi göründü.

4

Dairesi soğuktu. Işıkları yakmadan önce otoparka bakan küçük mutfağının perdelerini çabucak örttü. Kemikleri ısınana kadar suyun altında öylece durarak uzun bir duş aldı, ardından sırtına bir bornoz geçirip mutfığa döndü. Merkezi ısıtma sistemi üstüne düşeni yapıyor, gurultular eşliğinde peteklere sıcak su pompalıyor ve oda ısınıyordu. Midesi aniden kazınınca alışveriş poşetinden lazanyasını almaya gitti ama üstünde bir avuç anahtarla Peter'in arabasının termosu duruyordu. Termosu tezgâha koydu ve anahtarlarının yanında olmadığını fark etmeden onca yolu tepip kapıda kalmaması için Peter'in çağrı cihazını aramak üzere mutfak duvarındaki telefona gitti. Tam numarayı çevirecekti ki elindeki anahtarlar dikkatini çekti. Dört taneydiler, üstelik dördü de oldukça sağlam ve eskiydi.

Peter, Peckham yakınlarındaki yeni bir binada oturuyordu. Sokak kapısında Yale marka kilitlerden vardı. Kate bunu Peter tarafından evinde akşam yemeğine davet edildiği ikinci geceden net bir şekilde hatırlıyordu. Sokak kapısının önünde bocalamış ve Yale marka kilide bön bön bakarak, *Ben ne yapıyorum böyle? Tamam, ilk seferinde sarhoştum. Ama şimdi ayığım ve daha fazlası için buradayım*, diye düşünmüştü.

Kate'in elindeki anahtarlar ağır kilitleri açmakta kullanılan gömme anahtarlardan ve takılı oldukları halkanın etrafına kısa bir halat dolanmıştı. Halat inceydi; kırmızı ve mavi iplerden dokunmuştu. Ağır işlerde kullanıma uygun bir halat veya kordondu. Sert ve sağlamdı. Kate halatı elinde döndürdü; diğer

ucuna ceviz bağı düğümü atılmıştı. Kate ahizeyi gerisin geriye yuvasına taktı ve elindeki anahtarlara baktı.

Kate odanın ayaklarının altından kaydığını hissetti ve ense-
sindeki tüyler diken diken oldu. Gözlerini yumdu ve ölü kızların
olay yeri fotoğrafları tıpkı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden
geçti: Boyunlarına sımsıkı bağlanmış, suratlarına yapışmış, yüz
hatlarını çarpıtan naylon poşetler... Ceviz bağıyla bağlanmış po-
şetler... Gözlerini açtı ve anahtarlarla ceviz bağına baktı.

Hayır. Yorgundu ve hayal gücünün onu etkilemesine izin veriyordu.

Mutfak masasının başına geçip kendine bir sandalye çekerek
oturdu. İş dışında Peter hakkında ne biliyordu? Babası ölmüştü.
Kate'in kulağına annesinin akıl hastası olduğuna dair bölük pör-
çük dedikodular gelmişti. Kadın şu anda hastanedeydi. Vaktiyle
sıyrılmaya çalıştığı ve sıyrılabildiği için kendisiyle gurur duydu-
ğu zor bir çocukluk geçirmişti. Yüksek rütbelilerin takdirini ka-
zanmıştı. Kız arkadaşı ya da karısı yoktu. İşyle evliydi.

Anahtarlar bir arkadaşına aitse ne olacaktı? Veya annesine?
Büyük bir kapıya veya ağır bir asma kilide uyuyor olmalıydılar.
Katilin panelvanını ve kurbanlarını saklamak için bir yere ihti-
yaç duyacağını tahmin ediyorlardı. Depoya ya da büyük bir ga-
raja. Şayet Peter'ın bir deposu olsaydı kesin ondan bahsederdi
çünkü Kate onun yaşadığı apartmandan şikâyet ettiğini hatırlı-
yordu. Yeraltı otoparkında tek arabalık bir park yeri için servet
ödediğini ve fiyata garajın dahil olmadığını söylemişti.

Hayır. Uzun, stresli bir gün olmuştu ve uyumaya ihtiyacı vardı.

Anahtarları tezgâhın üstüne bırakıp lazanyayı alışveriş poşe-
tinden çıkardı. Ambalajını yırtıp açtı, küçük plastik kutuyu mik-
rodalgaya yerleştirdi ve fırını iki dakikaya ayarladı. Eli zamanla-
yıcının üstünde gezindi.

Ekibe ceviz bağını açıklaması için karakola bilirkişi olarak
emekli bir izcibaşı getirdikleri günü düşündü. Bu düğümü di-
ğerlerinden ayıran şey, sadece uzmanlık sahibi biri tarafından
atlabilmesiydi. Ceviz bağı hem süs niyetine hem de fırlatmayı

kolaylaştırması açısından ağırlık olarak halatların ucuna atılırdı. Adını cevize benzerliğinden alıyordu.

Lazanya mikrodalgada yavaşça dönmeye devam ediyordu.

Emekli izcibaşı onlara çoğu genç oğlanın düğüm atmaya izci kampında öğrendiğini söylemişti. Ceviz bağının pek öyle pratik bir kullanım alanı yoktu ancak meraklıları tarafından atılan bir düğümdü. Vaka odasındaki herkes uzmanın gözetiminde düğümü atmaya denemişti ama tek becerabilen Marsha olmuştu. Peter fena hâlde çuvallanmış ve kendi beceriksizliğiyle dalga geçmişti.

“Ben ayakkabımı bağlamayı bile sekiz yaşında öğrendim!” diye bağırıvermişti. Vaka odasındaki bütün memurlar gülmeye başlayınca ellerini yapmacık bir utançla yüzüne kapatmıştı.

Anahtarlar eski ve azıcık paslıydı. Çalışır vaziyette kalmaları için yağlanmışlardı. Halat yer yer aşınmıştı ve kirle yağın derinlerine işlediği ceviz bağı epey eski görünüyordu.

Kate tırnaklarını kemirirken mikrodalganın sürenin dolduğunu duyurmak için üç kere biplediğini fark etmedi.

Mutfak masasının başında oturuyordu. İlk üç kurban yaşları on beş ile on yedi arasında değişen liseli kızlardı. Üçü de ya perşembe ya da cuma günü kaçırılmıştı ve cesetleri bir sonraki hafta başında ortaya çıkmıştı. Kurbanların hepsi sporcu tiplerdi ve üç vakanın üçünde de kızlar okuldan sonra gittikleri idmandan evlerine dönerken kaçırılmışlardı. Kaçırma planı öyle iyi hayata geçirilmişti ki katil, kızların nerede olacağını ve onları nerede beklemesi gerektiğini biliyor olmalıydı.

Bölgedeki tüm beden eğitimi öğretmenlerini ve adlarına 1994 Citroën Dispatch model beyaz panelvan kayıtlı olan tüm erkek öğretmenleri öğretmenleri sorgulamak üzere karakola getirmişlerdi. Hiçbirinin DNA’sı katilinkiyle eşleşmemişti. Sonra kurbanların ebeveynlerine ve ebeveynlerin arkadaşlarına geçmişlerdi. Ağ gittikçe genişlemiş, kurbanlarla katil arasındaki bağa dair teoriler gittikçe zıvanadan çıkmıştı. Kate vaka odasındaki beyaz tahtaya büyük harflerle yazdıkları soruyu anımsadı.

OKULDA KURBANLARA KİMİN ERİŞİMİ VARDI?

Bir düşünce elektrik akımı misali vücudundan geçip gitti. Elllerinde öğretmenlerden, sınıf yardımcılarından, hademelerden, öğrencilerin karşıdan karşıya geçişlerinden sorumlu görevlilerden ve yemekhane çalışanlarından oluşan upuzun bir liste vardı... Peki ya polis ne olacaktı? Polis memurları sıklıkla okullara gider, öğrencilerle uyuşturucu ve anti-sosyal davranışlar hakkında konuşurdu.

Hatta Peter şehrin varoşlarında oturan öğrencilerle yol güvenliği hakkında konuşmak için okul ziyaretine giderken onu iki defa yanında götürmüştü. Aynı zamanda Londra'daki tüm okullarda yapılan uyuşturucuyla mücadele sunumları üzerinde de çalışıyordu. Kaç okulu ziyaret etmişti? Yirmi mi? Otuz mu? Her şey gün gibi ortada mıydı, yoksa Kate yorgunluktan kafayı mı yiyordu? Hayır... Peter, kaybolmadan bir ay önce üçüncü kurbanın, yani Carla Martin'in okulunu ziyaret ettiğini bizzat kendi ağzıyla söylemişti.

Kate ayağa kalktı ve mutfak dolaplarını karıştırdı. Tek bulabildiği son ziyaretinde annesine ikram etmek için aldığı bir şişe sek şeri oldu. Kendine koca bir bardak doldurup içkisinden büyükçe bir yudum aldı.

Ya hiçbir ipucu bulamamalarının sebebi Peter Conway'in Nine Elms Yamyamı olmasıysa? Birlikte geçirdikleri geceler akına geldi ama o konuya girmek istemediğinden onları bir kenara itti. Oturdu. Tir tir titriyordu. Patronunu seri katil olmakla suçlayacak cesareti gerçekten var mıydı? Derken gözü Peter'in mikrodalganın yanında duran termosuna takıldı. Arabada o termostan içmişti. Üstünde DNA'sı olmalıydı.

Kate titreyen dizlerine rağmen ayağa kalktı. Çantası arka kapağının yanında yerde duruyordu. Tokasını açmakta biraz zorlandı ama iç ceplerinden birinde hiç kullanılmamış bir delil torbası buldu.

Termosun üstünde Peter'ın DNA'sı var. Nine Elms Yamyamı'nın DNA'sı da elimizde. Kimselere çaktırmadan test isteyebilirim.

Eline temiz bir çift lateks eldiven geçirdi ve termosu sanki tepesine çullanmak üzere olduğu vahşi bir hayvanmış gibi temkinle yaklaştı. Derin bir nefes aldı, termosu tezgâhın üstünden kapıp delil torbasına attı ve torbanın ağzını hemen kapattı. Ardından küçük mutfak masasının üstüne koydu. Kendini inandığı her şeye ihanet ediyormuş gibi hissediyordu. Birkaç dakika boyunca sessizce dikilip çatıyı döven yağmurun sesini dinledi ve bir yudum daha aldığı şerinin içini ısıtıp paniğini bastırmasına izin verdi.

Kimse bilmesi gerekmiyor. Kimden isteyebilirdi? Kimin ağzı sıkıydı? Adli tıptan Akbar. Bir keresinde ona Soho'daki bir gey bardan çıkarken rastlamıştı. Tuhaf bir karşılaşma olmuştu. İki sinin de yanında birer erkek vardı. Akbar onu ertesi akşam işten sonra iki tek atmaya davet etmişti ve Kate sırrını, tabii eğer bu bir sırda, kimseye söylemeyeceği konusunda adamın içine su serpmişti.

Sabah ilk iş onu arardı, arabayla erkenden yanına giderdi ve Akbar termostan sürüntü alırdı. Kimbilir, belki de biraz uyuyup uyandıktan sonra tüm bunlar gözüne çılınca bir teori gibi görünürdü.

O anda kapı çalındı ve Kate bardağı elinden düşürdü. Bardak tuzla buz oldu ve linolyum yüzeye cam parçalarıyla kahverengi içki damlları saçıldı. Bir duraksama oldu ve ardından, "Kate. Benim, Peter. İyi misin?" diye sordu bir ses. Kate başını kaldırıp saate baktı. Neredeyse gecenin ikisiydi. Kapı tekrar çalındı. "Kate? Cam şangırtısı duydum. İyi misin?" Kapıyı birkaç defa daha sertçe yumrukladı.

"Evet! İyiyim!" dedi Kate titrek bir sesle. Yerdeki dağınıklığa baktı.

"Kulağa hiç de öyle gelmiyor. Kapıyı açar mısın?"

"Yere, kapının tam yanına bir bardak düşürdüm de. Burada ne yapıyorsun?"

“Anahtarlarım sende mi?” diye sordu Peter. “Sanırım anahtarlığımı alışveriş poşetinin içine düşürdüm.”

Uzun bir sessizlik oldu. Kate cam kırıklarının üstünden atladı ve zinciri sessizce taktıktan sonra kapıyı açtı. Aralıktan Peter’ın kabanının yakalarını dikleştirmiş ve sucuk gibi ıslanmış vaziyette kapısının önünde dikilmekte olduğunu gördü. Peter ona geniş, bembeyaz bir gülümsemeyle karşılık verdi. Dişlerinin çok düzgün ve beyaz olduğunu düşündü Kate.

“Güzel, yatmış olmandan korkuyordum. Sanırım anahtarlarım sende?”

5

Kate, Peter'a baktı. Arkasındaki otopark karanlıktı ve Kate adamın arabasını göremiyordu.

"Kate. Yağmur fena yağıyor. Bir saniyeliğine içeri gelebilir miyim?"

"Saat epey geç oldu. Bekle," dedi Kate cam kırıklarının üstünden tezgâhtaki anahtarlara uzanarak. "Al." Avucuna koyduğu anahtarları ona uzatırken gözleri buluştu. Peter kadının titreyen elinde kıvrılan ilmeğe ve ucundan sarkan ceviz bağına baktı. Sonra suratında pis bir gülümsemeyle bakışlarını tekrar Kate'e kaydırıldı.

Kate daha sonra neyi farklı yapabileceğini düşünecekti. Katilin kullandığı düğümün aynısı olduğuna dair bir espri patlatsa anahtarlarını alıp evine döner miydi?

"Arabam sorun çıkardı. Yolun yukarısında tekerleğim patladı. Sonra anahtarlarımın torpido gözünde olmadığını gördüm," dedi Peter en nihayetinde sessizliği bozup yüzündeki yağmur sularını silerek. Ne var ki anahtarları almadı ve Kate kolunu uzatmış vaziyette orada öylece kalakaldı.

"Kate. Burada sığana döndüm. İçeri girebilir miyim?"

Kate tereddüt etti. Yutkundu ama boğazı kupkuruydu.

Peter kapıyı omuzladı ve zincir çıt diye koptu. Ardından eşikten geçerek Kate'i mutfağa doğru gerilemeye mecbur bıraktı. Kapıyı arkasından kapattı ve yerlere şıpır şıpır sular damlatarak orada öylece dikildi.

"Ne var?"

Kate kafasını iki yana salladı.

“Hiçbir şey. Kusura bakma,” dedi Kate. Sesi ince bir gıcırtdan ibaretti.

“Bir havluya ihtiyacım var... Donuma kadar ıslandım.”

Bu sahne her şeyiyle gerçekdışıydı. Kate mutfaktan çıkıp küçük kurutma dolabına giderek oradan bir havlu aldı. Kafasındaki çarklar süratle dönüyordu. Normal davranmalıydı. Etrafına bakınarak kendini savunabileceği bir şey aradı. Gözüne ilişen camdan yapılma, küçük, pürüzsüz kâğıt ağırlığını kaptı. O anda bulabildiği, silaha en yakın şey buydu.

Mutfağa geri döndüğünde soluğu tıkanı. Peter odanın ortasında dikilmiş, şeffaf delil torbasının içinde mutfak masasının üstünde duran termosuna bakıyordu. Kate’e döndüğünde yüz hatları aynıydı ama öfke onu değiştirmişti. Saldırıya geçmeye hazırlanan bir hayvan gibiydi. Gözleri faltaşı misali açılmış, gözbebekleri irileşmiş ve dudakları geriye doğru kıvrılarak dışlerini ortaya çıkarmıştı.

Bir şeyler yap! diye feryat etti Kate’in kafasının içinden bir ses. Fakat kılını bile kıpırdatamadı. Kâğıt ağırlığı elinden güm diye yere düştü.

“Ah tatlım, Kate. Kate, Kate, Kate,” dedi Peter usulca. Arka kapıya doğru seğırtip kapıyı kilitlerken cam kırıkları ayaklarının altında çatırdadı.

“Peter. Efendim. Bir an için bile o olduğunuz aklıma gelmedi... Benim işim soruşturmak...”

Peter titriyordu ama telefona doğru yürürken hâl ve hareketleri sakindi. Tek hamlede telefonu metal braketiyle birlikte duvardaki yerinden söktü. Telefonun kablosunu duvara sabitleyen küçücük çiviler yerlerinden fırlayıp linolyum zemine saçılırken Kate irkildi. Ardından kabloyu soketinden çekip kopardı ve telefonu buzdolabının yanındaki tezgâha bıraktı.

“Ne tuhaf, değil mi? Katilin tökezleyeceğini söylemiştin... Anahtarlar... Siktiğimin anahtarları.” Kate’e doğru bir adım attı.

“Hayır. Hayır. Onlar yalnızca alelade anahtarlar,” dedi Kate.

Eğer ona bir adım daha yaklaşırsa mutfaktan çıkış yolunu tamamen kapatacaktı.

“Termos...” Peter kafasını iki yana sallayarak güldü. Bu soğuk, metal bir sestti. Mizahtan yoksundu.

Kate cep telefonunun şarjda olduğu oturma odasına doğru atıldı ama Peter daha hızlıydı. Kate’i saçlarının arkasından yakalayıp odada şöyle bir savurduktan sonra buzdolabının kapağına çarptı. Kate’in suratının yan tarafında tarifsiz bir acı patlak verdi ama herif tepesine binmiş, tek eliyle ensesinden tutarken diğeriyle de onu kendine döndürmek için omuzlarını büküyordu.

Kate’i omzu ve sol bacağıyla buzdolabının kapağına mihlarken, “Kötü bir muhitte yaşıyorsun,” dedi usulca. Sağ eliyle Kate’in boğazını kavradı. Kate gelişigüzel bir tekme savurup adamın bacağının yan tarafına isabet ettirdi, sonra da suratını, boynunu tırmalamaya çalıştı ama Peter dirseklerinin yardımıyla kollarını aşağıda tuttu. “Bir haneye tecavüz olayı yaşandı. Mütecavizi korkuttun. O da paniğe kapıldı ve seni öldürdü.”

Boğazını daha sert sıkmaya başladı. Kate nefes alamıyordu ve üstüne kâbus gibi çöken Peter’in suratı bulanıklaşmaya başlıyordu. Telaşla çırpındı, parmakları tezgâhın kenarını buldu. Peter göğsüne abandığında adamın gücünün ciğerlerinde kalan son havayı da boşalttığını hissetti. Kaburgalarından biri çatlar-ken acıyla haykırdı.

“Cinayetini soruşturma görevini memnuniyetle üstleneceğimden emin olabilirsin. Polis teşkilatının yükselen yıldızının trajik ölümü.”

Kate kıvrandı, direndi ve sol kolunu biraz olsun hareket ettirmeyi başardı. Eliyle tezgâhın kenarını boylu boyunca yoklayıp telefonu Peter’in bıraktığı yerde buldu. Cihazı savururken pek takati kalmamıştı ama metal braketin keskin kenarı Peter’in alnını sıyrıp gözünün üstündeki deriyi kesiverdi.

Peter’in eli bir an için gevşedi ve Kate onu itekleyerek elinden kurtulmayı başardı. Alnundaki yaraktan kanlar boşalan Peter şaşkınlık içinde geriye doğru sendeledi.

Kate telefonu braketinden tuttu ve çıplak ayaklarının altındaki cam kırıklarını hissetmeden adamın üstüne yürüdü. Peter ağzına dolan kanları tükürerek geriye doğru sendeledi. Eviyenin yanında duran bıçaklığa doğru atılıp bıçaklardan birini kaptı.

Bıçaklar! Neden önce ben akıl edemedim ki? diye düşündü. Döndü ve koşarak oturma odasına daldı ama ayağının takılmasıyla telefonun üstüne düştü ve ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. Düştüğü yerde yuvarlandı ve ayağa kalkmaya çalıştı ama Peter yine tepesine binmişti. Suratına bir yumruk indirdikten sonra kâh tekmeler savuran kâh kıvranan Kate'i yatak odasına sürükleyip yatağa fırlattı. Kate kafasını yatak başına çarptı ve gözlerinin önünde yıldızlar dans etti. Bornozunun önü açılmış, çırlıçıplak kalmıştı. Suratı kandan kayganlaşan Peter yatağa tırmanıp üstüne çıktı. Gözlerinin gittikçe kızaran akları gülümsemesine pembe bir çılgınlık katıyordu. Kate'in kalça kemiklerinin üstüne çömeldi ve el bileklerini kendine doğru çekerek dizlerinin altına sıkıştırdı.

Bıçağını kaldırıp metalin keskin ucunu Kate'in meme uçlarında gezdirdikten sonra göbek deliğine kadar indirdi ve ardından tenine sapladı. Keskin metal Kate'in etine kolaylıkla girdi ve karın bölgesindeki kasları delip geçti. Kate acı içinde haykırdı, hareket edemiyordu. Kanın karnının üstünde süratle birikmesi onu korkuttu. Peter bıçağı sakince döndürüp kalbine yöneldi. Ne var ki bıçak Kate'in kaburgalarından birine takılıp kaldı.

Peter suratını onunlike yaklaştırdı. Dudakları geriye kıvrılmış, pembe lekeli dişlerini gözler önüne seriyordu. Kate'in çektiği ıstırap dayanılmazdı ama gücünün son kırıntılarını toplayıp kıvranarak onunla mücadeleye tutuştu. Derken dizini kurtardı ve sertçe adamın kasıklarına indirdi. Peter inledi ve geriye doğru devrilerle yataktan yere düştü.

Kate karnına saplı duran bıçağa baktı. Beyaz bornozu ve yatak örtüleri kandan sırlıslık olmuştu. *Bıçak olduğu yerde kalsın,* dedi kafasının içindeki bir ses. *Eğer çıkarırsan kan kaybından ölürsün.* Ne var ki Peter ayaklanmaya başlamıştı ve kafasından akan kanların pembeye boyadığı gözleri öfkeden deli deli bakıyordu.

Kate tüm kurbanları, işkenceye maruz kalan tüm o genç kızları düşündü. Öfkesi sayesinde vücuduna muazzam bir adrenalin ve enerji dalgası yayıldı. Ardından yatağının yanında duran lav lambasını kapı ve fırsattan istifade, yağ ve balmumuyla dolu ağır cam şişeyi adamın kafasına indirdi. Sonra hıncını alamayıp bir kere daha vurdu ve Peter tuhaf bir pozisyonda yere yığılarak bacakları dışa doğru bakacak şekilde öylece hareketsiz kaldı.

Kate lambayı elinden bıraktı. Karnındaki acı neredeyse kendinden geçmesine neden olacaktı ve topallayarak oturma odasına giderken o hareket ettikçe yerinden oynayan bıçağı çekmek için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Cep telefonunu buldu ve 999'u tuşladı. Adını ve adresini verdikten sonra Nine Elms Yamyamı'nın Dedektif Başmüfettiş Peter Conway olduğunu ve az evvel onu dairesinde öldürmeye kalkıştığını söyledi.

Ancak ondan sonra telefonu elinden bıraktı ve bilincini kaybetti.

**ON BEŞ YIL
SONRA**

EYLÜL 2010

1

Eylül ayının sonlarına doğru gri bir sabahta Kate kum tepciklerinin arasından yürüyordu. Siyah bir mayo giymiş, deniz gözlüğünü de sağ koluna takmıştı. Açık sarı sahilotlarının büyüdüğü inişli çıkışlı kumulların arasından zikzaklar çizerek ilerlerken bastığı kumlar kupkuruydu ve çıplak ayakları deniz serpintilerinin eseri olan ince kabuğu çatlatıyordu.

Sahil ıssızdı ve bu sabah deniz o kadar geriye çekilmişti ki dalgalar kırılmadan önce birkaç siyah kaya şeridini gözler önüne seriyordu. Gökyüzü inci grisiydi fakat ufuk çizgisine doğru düğümlenerek siyah bir boğuma dönüşüyordu. Kate denizde yüzmeyi bundan altı sene önce, İngiltere'nin güney kıyısında bulunan ve şimdilerde kriminoloji dersi verdiği Ashdean üniversite kasabasından sekiz kilometre uzaklıktaki Thurlow Koyu'na taşındığında keşfetmişti.

Hava nasıl olursa olsun her sabah muhakkak yüzüyordu. Ona yaşadığını hissettiriyordu. Yüzmek moralini düzeltiyordu ve yüreğinde taşıdığı karanlığın panzehriydi. Peter Conway'ın maskesini düşürüp Nine Elms Yamyamı olduğunu ortaya çıkarmak az kalsın canına mal olacaktı ama depremin artçıları daha yıkıcı olmuştu. Basın Peter Conway'le cinsel ilişki yaşadığını öğrenmişti ve bu Peter'in bir sonraki duruşmasında büyük rol oynamıştı. Aradan on beş yıl geçmesine rağmen Kate hâlâ yaralarını sarmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Kumulların arasından çıkıp su kenarına doğru yürüdükçe kumun ıslanıp sertleştiğini hissetti. İlk dalga deniz gözlüğünü takmak için durduğu yerden birkaç metre ileride kırıldı ve su-

yun yükselmesiyle beyaz köpükler dizlerine kadar ulaştı. Soğuk günlerde su tenini bıçak gibi keserdi ama Kate yine de inat ederdi. Sağlıklı bir beden gerçekten de sağlıklı bir zihin demektir. Hem bu yalnızca suydur. Kate bıçaklanmanın neye benzediğini gayet iyi bilirdi. Karnındaki on beş santimlik yara izi soğuşu hep ilk hisseden yeri olurdu.

Kate ellerini beyaz köpüklere daldırdı ve onu parmaklarının arasında birkaç tutam yosunla ıslak kumların üstünde öylece bırakarak uzaklaşan suyun çekimini hissetti. Elini silkeleyerek yosunlardan kurtuldu, birkaç teli kırılmış saçlarını arkasından topladı ve deniz gözlüğünün elastik kayışını kafasına geçirdi. Bir dalga daha kırıldı. Bu seferki kalçalarına kadar yükselerek dengesini bozdu. Gökyüzü gittikçe kararıyordu. Çok geçmeden ılık yağmur damllarını suratında hissetti. Kırılan bir dalgaya balıklama daldı ve su onu sararken ayaklarını var gücüyle çırparak yüzmeye koyuldu. Kendini kırılan dalgaların altındaki beyaz köpükleri delip geçen zarif ve süratli bir ok gibi hissediyordu. Kumun hızla alçalarak yerini kayalık bir loşluğa bıraktığı deniz zeminini görebiliyordu.

Fırtınaya doğru yüzüyor, dört kulaçta bir nefes almak için yüzeye çıktıkça suyun uğultusu kulağına çalınıyordu. Şimdi kıyından epey uzaklaşmıştı ve sahile doğru yuvarlanan dalgalara karşı yüzüyordu. Yavaşlayıp suda sırtüstü uzanarak dalgalarla birlikte alçalıp yükselmenin tadına vardı. Gök tekrar güreledi, bu seferki daha gürültülüydü. Kate kayalık bir falezin tepesindeki evine baktı. Eski ama rahat bir evdi ve geniş aralıklı müstakil evlerden oluşan bir sıranın sonunda, kış mevsiminin gelişinden ötürü kapanmış bir sörf mağazasıyla küçük bir barın yanındaydı.

Hava statik enerjiyle yüklüydü; fırtınanın eli kulağındaydı ama deniz durulmuştu. Kate nefesini tuttu ve suyun onu yutmasına izin verdi, vücudu yavaşça kumlu dibe doğru çökerken yüzeyin yakınlarındaki akıntılar azaldı. Soğuk akıntılar iki yarıdan geçip gidiyordu. Basınç artmıştı.

Peter Conway'ı aklından hiç çıkaramamıştı. Yataktan çıkmanın bile gözüne dağları devirmekten farksız görüldüğü bazı sabahlar adamın hapiste gözünü açtığı her güne göğüs germekte zorlanıp zorlanmadığını merak ederdi. Peter hayatının geri kalanını hapisanede geçirecekti. Devlet tarafından bakılıp beslenen yüksek profilli bir suçlu ve canavarın tekiydi ama yaptığını hiç inkâr etmemişti. Onun aksine Kate bir kahramandı ama onu yakalarken kariyerinden, itibarından olmuştu ve geriye kalan yıkıntıdan hâlâ sıradan bir hayat inşa etmeye çalışıyordu. Gerçekte kimin müebbede mahkûm edildiğini merak etti. Bugün kendini ona her zamankinden yakın hissediyordu. Bugünkü ilk dersinin konusu o olacaktı.

Çiğerleri patlayacak gibi olunca Kate ayaklarını iki kere var gücüyle çırpıp yüzeye çıktı ve kıyıya doğru yüzmeye koyuldu. Gök gürlmeye devam ediyordu. Sahil yaklaştıkça yükselen nabzının ve tenini ıgneleyen tuzlu suyun tadını çıkararak kendini şişinen dalgalara bıraktı. Derken arkasında bir dalga yükseldi ve Kate onu kırılırken yakaladı; ayaklarını çırpmaya devam ederek kumluk zemin boyunca sürüklendi. Sahile çıkıp sağ salim karaya ayak bastığında bir dalgayı sürmenin coşkusunu hâlâ iliklerinde hissediyordu.

Üniversitedeki amfi geniş, tozlu ve kasvetliydi. Sıra sıra yükselen oturaklar tavana kadar uzanıyordu. Kate öğrencilerinin amfiye doluşmasını daire şeklindeki küçük sahnedeki yerinden izlemeye bayılırdı. Çevrelerini ne kadar az fark ettiklerine şaşardı; telefonlarına dalıp gider, yerlerine otururken nadiren başlarını kaldırıp bakarlardı.

Yirmilerinin başlarında, uzun boylu, yapılı bir adam olan asistanı Tristan Harper sahnede ona katıldı. Kısacık kesilmiş koyu renk saçları, kaslı kollarındaysa ayrıntılı ve gösterişli dövmeleleri vardı. Erkek akademisyen formasını giymişti: bej rengi bir pantolon ve yenlerini dirseklerine kadar sıyırdığı kareli bir gömlek. Diğerlerinden tek farkı açık renkli klasik mokasenler-

den ya da koyu renkli deri ayakkabılardan uzak durmasıydı. Hatta bugün Adidas marka, yüksek tabanlı, parlak kırmızı bir spor ayakkabı giymişti.

Uzandı ve önceden ayarlayıp kürsünün yanına koyduğu slayt projektörünü kontrol etti.

“Bu dersi ipe çekiyordum,” dedi uzaktan kumandayı Kate’e verirken. Sonra gülümseyip sahneden indi. Saniyeler sonra ışıklar söndü ve amfi karanlığa gömüldü. Bunu heyecan yüklü mırıltılar izledi. Kate öğrencilerin cep telefonlarının aydınlattığı suratlarını görebiliyordu. Susmalarını bekledi, ardından projektörün uzaktan kumandasındaki düğmeye bastı.

Ve aniden dev ekranda “**NINE ELMS YAMYAMI**” sözcükleri belirdi.